

אל הדגל!

הגיעה שעתו של כל אדם הגון בישראל לחוש אל הדגל. הדגל היחיד המסמל את כל הטוב, היפה והנאצל בעמנו. הדגל שלמענו כדאי להקריב את הכל. דגל השלום. שהוא דגל הביטחון, דגל החיים, דגל הקיום הלאומי.

מהו התחיל לזוז בישראל. משהו הפותח בפנינו את הדרך לעתיד. לפני שנתיים וחצי ירד הקפאון הנורא על הארץ הזאת. קפאון ששיתק את המחשבה, שחיסל את הוויכוח, שמונע את המעש. קומץ עסקנים, אשר מיקרה עיזר והרהרסון העמידם בראש המדינה בשעתה הגדולה ביותר, גימדו את המדינה. את האומה, את האדם הישראלי. כל זה בשם "הליכוד הלאומי" — שאינו אלא ליכוד עסקני המנגנונים.

ממרומי הנצחון המזהיר, שנקנה בדם יקר ושסמך בדינו את מפתחות השלום, הם הורידונו בתקופה זו למעמקים. מלחמתניצח. הקזת-דם מתמדת. ראשית היא עימות הצבאי עם מעצמה עולמית אדירה. בני דור ישראל בעולם. פשיטתירגל כלכלית, היא מתקרבת במהירות לממדי שואה. אילו נמשך קפאון זה, היינו מידרדרים במידרון התלול של חורבן בית שלישי. והנה בא המיפנה.

מיפנה קשור בשמו של נחום גולדמן. הן מוכן שלא הוא הביא אתנו. אך הפרשה ש- הוא עמד במרכזה הבלושה, לפתע, כמו ברכ באפלת לילה, את המציאות שהיתה קיימת כל הזמן.

"הליכוד הלאומי" יכול היה להחזיק מעמד רק באמצעות מערכת טוטאלית של שטיפת-מוח — מערכת הנעזרת בכל כלי התקשורת ההמונית. היא התבססה על סיסמה אחת, פשוטה עד כדי גאונות: "אנחנו רוצים בשלום. אנחנו עושים את הכל למען השלום. אולם אף ערבי אחד אינו רוצה בשלום. לכן אין טעם לדבר על יוזמות-שלום ועל תנאים-שלום. אין ברירה אלא להילחם." זה היה שקר. אבל הציבור לא יכול היה לדעת שזהו שקר.

עד שבאה פרשת גולדמן. היא חשפה את האמת במכה אחת — לא רק לעיני חכמים ומתוחכמים, אלא לעיני כל אדם בעל שכל ישר. ובאה פרשת אל-ג'עברי, שנענש באופן ברוטאלי על כך שהעז לזרום קונגרס להקמת מדינה פלסטינית תוך הסדר-שלום עם ישראל. קונגרס שנאסר עלידי שילטון הכיבוש. שני מאורעות שלובים, האומרים שניהם דבר אחד: יש עם מי לדבר, יש ערבים המוכנים להסדר, יש דרכים מע- שיות לשלום-אמת, ממשלת-ישראל יכולה להשיגו. יכולה — ואינה רוצה. כי השלום האפי שרי שניתן להשיגו הוא שלום בלי סיפוח — וממשלת גולדה, ממשלת הליכוד הלאומי, מעי דיפה סיפוח על שלום.

קפאון הגדול התחיל להימוג. ראשוני הציבור הגי דול, נאמני המדינה ושוחרי השלום, שעמדו עד כה מן הצד נבוכים ומדוכאים, מתחילים לחוש אל הדגל. הקומץ שהחזיק כרגל זה בימים הקשים של תקופת-הקפאון — שוב אינו בודד ומבודד. מיטב הציונים מתייצבים למיץ גולדמן. קולו של יצחק שדה, יוצר הפלמ"ח, כאילו בוקע מן הקבר, באמצעות יורם בנו. שיר השלום הנהדר של חיילי הנח"ל בוקע ממעוזים וממוצבים, ומשתיק את ההימנון המטורף של העולם כולו-נגדו. מכור-ההיתוך של מחר — מחנה תלמידי השמיניות — עולה קול צעיר ונועז של דור שוחרי-שלום. שיח הלוחמים של גיבורי ששת-הימים הופך לקריאת-קרב של המנונה, בהן מתייצבים אותם לוחמים עצמם נגד הבורג דים בשלום. המונים זורמים לאולמו של תיאטרון המזעזע את צופיו בדבריי-מחאה.

ארקיישראל החושבת, ארקיישראל הנאמנה, ארקיישראל של שלום, התחילה לזוז. ותזוזה זו הטילה אימה ופחד על שופטיה-המוח.

אין לכך הוכחה מעודדת יותר מאשר הצריחה ה- היסטרית מפי אבירי הסיפוח. מזה כמה שבועות נערך במדינה ציד-מכשפות, המתחיל להזכיר את ימי ג'ו מקקארתי בארצות-הברית. הפאשיזם הישראלי, שלבש במשך שנתיים וחצי חליפה מגוהצת ודיכר בשפת המתינות

האלגנטיות, הסיר את המסיכה מעל פניו ונת- גלה שוב במעורמויו. מעמודי עיתונים ומדוכני גואמים בוקעת הקריאה ללינץ. קבוצות מאורגנות של בריונים יוצאות לפוצץ אסיפות של שוחרי-שלום, להשתיק דברי בעליה-מצפון. סחרנים אלמו- ניים משמיעים בטלפון איומים ברצח. בצהרונים נסתם סיהם של דוברי-שלום, שניתן להם לשמש קישוט כל עוד בטחו אבירי-הסיפוח בצעמם. קריאתי-הגנאי של הפאשיסטים בכל התקד-

פזת ובכל הארצות — "תבוכנים!" "רפיטיס" טים!" — מהדהדת ברחובות.

ל זה לא עזר. לכן פתחה יד מאומנת בשבוע שעבר את הברזים של ההיסטריה המפוכרבת. הופעתם של טיסיים סובייטיים במצרים שימשה להם עילה ברגע האחרון. ממשלה אחרת היתה מכה על חטא. ממש- לה אחרת היתה כורעת ברכ בפני העם ומי בקשת מחילה. היא היתה מודה ומתודה שהחלטתה האחילית להפיץ את מצרים לעומק היא שגרמה להידרדרות הרתי-סכנות זו. היא היתה מתפשרת. לא כן ממשלת "הליכוד הלאומי" לה יש חוצפה. ולה יש מנגנון של שטיפת-מוח. וכך יוצאת הקריאה: התלכדו סביב הממשלה! שעת- חירום היא, ואין היא כשרה לריב פנימי! הנער שהרג את הוריו — תובע את זכויותיו כיתוב. הממשלה שהביאה עלינו את האסון — תובעת מאיתנו להתלכד סביבה, בגלל האסון.

כל גם טכסיס זה לא יעזור. ביצה שנשברה, איש לא יחזיר את שלמות קליפתה. ציבור שהחל מתפכח, שום תחבולה לא תחזיר את תמימותו. ההתעוררות שהחלה — צריכה להימשך. כי בה הערובה להצלת מדינה זו. שוחרי-השלום הם הרוב הגדול בקרב העם. ברגע שיעמדו על דעתם, ברגע שיבינו את המתרחש — שום כוח לא ימנע בעדם מלשנות את פני הדברים. מי שיש לו הבנה ומצפון, מי שרוצה בשלום — הנה תפקידו: לדאוג שההתפכחות תימשך! להתסים את

דעת-הקהל! לגבש מערך פוליטי היכול לתת למדינה ממשלה אחרת, מדיניות אחרת!

ריאה זו מופנית קודם כל אל הדור הצעיר. היוזמה הספונטאנית של תלמידי השמיניות, שהגישו את כתבי-האישום לגולדה מאיר — יכולה להיות, צריכה להיות הסוגנית המבשרת את בוא האביב. הם, הבנים, חייבים לפעול. הם לא נשחקו עדיין בגלגלי המישטר הכלכלי. הם לא טומטמו עלידי המנגנון הגדול של שטיפת-המוח. הם חוסים. הם יקראו מחר לצח"ל. הם זכאים לומר את דברם. הם יכולים להשפיע. לא עלידי האיום שלא ישרתו מחר את מדינתם במלוא כוחם. בבוא יום צרה, כולנו נגן על מדינתנו — למרות שהוהרנו את הציבור מפני המנהיגים המביאים עליו צרה זו. לעולם לא נגיה לכוחות-השחור להקים מחיצה בין צה"ל — צבא ההגנה — ובין שוחרי-השלום. אך בטנם יילך אל המעוזים ואל המארבים — יישמע נא קולו הצלול של דור זה. למען השלום. נגד הרפתקנים. למען הביטי- חון. נגד שיכוריה-הסיפוח. למען המחר. נגד הקולות הצרודים של שלשום.

ריאה זו מופנית אל אותן קבוצות הנאבקות זה מכבר למען השלום. כל אחת בדרכה ועל פי סיגנונה. השעה דוחקת, והמשימה אדירה. שינאות אישיות ומחלוקת על דברים של מהיבך — ואף על דברים מהותיים — אסור שיפריעו עתה לליכוד המחנה עלי-פי המכנה המשותף הרחב ביותר — השלום. פעולות פרטיזניות יכולות להיות יפות — אך אין הן יעילות. מחנה לוחמי-השלום הפעילים עדיין חלש מדי, דל מדי, מכדי שיוכל להרשות לעצמו גיוסים חלקיים. עליו לקבץ את מלוא כוחותיו — כדי לחולל את השינוי בקרב הרוב. השלום הישראלי-ערבי — רק ממשלה יכולה להשיגו. כינון ממשלה אחרת — רק רוב הצי- בור יכול להגשימו. גיבוש רוב זה — רק מחנה מלוכד של כל לוחמי-השלום הנאמנים למדינה יכול להבטיחו.

די לגבש רוב זה, יש לדבר בשפה ברורה. "הליכוד הלאומי" הוא אסון לאומי, ויש לפרק אותו. אך לא די בכך. לא נוכחותם של שרי גח"ל הופכת ממשלה זו לממשלת מלחמה וסיפוח, אלא הנהגתה של גולדה מאיר. המטרה הראשונה של המערכה למען השי- לום צריכה להיות — הרחקת גולדה מן הי- ממשלה. המטרה השנייה צריכה להיות — הקמת ממי- שלה בלי גולדה, בלי גח"ל, בלי אבירי הסיפוח הגלויים והמופזזים. הקמת ממשלה חדשה שתבסס על רוב כנסת ובעם — הרוב המעדיף את ארץ-ישראל-של-שלום עלי-פני ארץ-ישראל השלמה, המוכן ללכת בכל דרך, לנסות כל שיטה, להתר על כל סיפוח, למען שלום של אמת עם ערובה מוחלטת לביטחון המדינה. לכן יש רוב בעם, יש רוב בכנסת, ויש רוב גם במפלגת-העבודה. את הרוב הזה יש לעורר, לגבש, לשחרר, להפוך לבוח מדיני מרכזי.

א נותר לנו זמן רב. בגלל ציורף של נסיבות — כשרה השעה הנוכחית להשגת השלום, יותר מכל שעה שקדמה לה, ואולי יותר מכל שעה שתבוא בעיקבותיה. מחר יכול לבוא המבול, מבול של דם ודי- מעות. השעה לפעול למען השלום היא — כעת. אל הדגל!